

— Че колко му трѣбва на човѣчеца? Дръпни го само, и стига.

Мама сбра устни и ме стрелна. — Не те е срамъ. Азъ родихъ синъ да повдига хората, а не да ги събаря...

— Слушай, малки пехливанино, — подзе тати, като ще се боришъ нѣкога, бори се съ здрави хора, а не съ хора безъ крака. Такъвъ човѣкъ и баба знае да свали. Борбата е борба съ здрави и равни хора. Съ луди и сакати който се бори, лудъ и сакатъ става... Разбра ли? Тѣй да знаешъ — лудъ и сакатъ... После, като ме притегли до себе си, продължи: Отвори си сега зъркалитѣ, да видишъ, кой е Татата Иванъ, когото си свалилъ, и съ когото толкозъ много се подигравате. Азъ се оокхорвамъ. — Не тия, не тия очи, — ония, дето сж въ душата ти... И тати ми разправи, че нѣкога Татата билъ богатъ и добродетеленъ човѣкъ, но отъ турцитѣ го сполетяла напасть, която го лишила и отъ челядь, и отъ имотъ, и отъ разумъ, и отъ здраве дори.

— Е, видѣ ли сега? Той бѣше и по-зле, но го спаси Хаджи Ангелушъ... Други пжтъ за него. А сега утре, щомъ отидешъ на училище, ще целунешъ ржка на Татата и ще му поискашъ прошка.

Азъ дадохъ видъ, че до такова унижение не мога да прибѣгна, макаръ тая сутринъ самъ да бѣхъ готовъ за него.

— Не ти ли се иска? Не, ще го направимъ. Ти съ това ще целунешъ ржката на Бога, защото всѣки неволникъ е избранникъ Божи. Съ нещастията Богъ иска да изпита вѣрата на човѣка.

Нѣмаше какво: на другия день мама ми даде да занеса на Татата една садина пържени питич-